

Arrest

nr. 143 022 van 13 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 26 december 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GOBERT, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers vragen respectievelijk voor de derde en vierde maal asiel aan en voeren aan nog steeds problemen te kennen in de Russische Federatie. Ter staving van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers de volgende documenten neer: een uitgeprinte brief van de Raad voor Tsjetsjeense vluchtelingen in Azerbeidzjan, een fotokopie van verzoeksters intern Russisch paspoort, fotokopieën van de geboorteaktes van hun kinderen, een fotokopie van een convocatie en een Belgisch medisch attest.

2. In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

In casu blijkt uit de gegevens vervat in het administratief dossier en uit de bestreden beslissingen dat verzoekers actueel over een "tolerated stay" beschikken in Polen en dat de bescherming die Polen aan verzoekers bieden voldoet aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen concreet verweer voeren tegen de desbetreffende overwegingen aangezien zij zich hoofdzakelijk beperken tot het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten. Verzoekers brengen geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat zij geen geldige verblijfsstatus (meer) genieten in Polen noch dat de bescherming die Polen aan verzoekers bieden niet aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet voldoet. Verzoekers brengen voorts geen gegevens aan waaruit zou blijken dat hen de toegang tot Polen geweigerd zouden worden en tonen evenmin aan in hun eerste land van asiel, Polen, persoonlijke problemen te hebben gekend. Verzoekers hebben immers blijkens de bestreden beslissing onderling dermate tegenstrijdige verklaringen afgelegd over hun beweerdde problemen in Polen waardoor er geen geloof meer aan kan gehecht worden. In de mate verzoeker deze "minieme" tegenstrijdigheden wijt aan het lange tijdsverloop, wijst de Raad er op dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen, zoals in casu de bedreigingen van de Kadyrovtsy, naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het lange tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Voorts geven verzoekers aan dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is aangezien de commissaris-generaal aanvankelijk de nieuwe asielaanvraag in overweging heeft genomen en aldus erkende dat er nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans op een beschermingsstatus aanzienlijk groter maken. De Raad wijst er echter op dat het niet is omdat de commissaris-generaal overgaat tot een inoverwegingname van een asielaanvraag, dat niet kan besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker gaat hier uit van een verkeerde interpretatie van de huidige regelgeving. Voorts ziet de Raad niet in in welke mate verzoekers benadeeld zijn door het feit dat hun derde asielaanvraag in overweging werd genomen gezien ze hierdoor in de mogelijkheid werden gesteld hun asielmotieven zoals afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken te verduidelijken bij het Commissariaat-generaal en hun argumenten kracht bij te zetten. Dat de commissaris-generaal hun asielaanvraag in overweging heeft genomen in overeenstemming met artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, houdt, zoals verzoekers lijken te impliceren, geenszins in dat hun vluchtelingenstatus zal erkend worden en/of dat hen de subsidiaire beschermingsstatus toegekend zal worden, doch enkel dat de nieuwe elementen die door verzoekers zijn aangebracht, de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Na grondig onderzoek van alle gegevens vervat in het administratief dossier, kwam de commissaris-generaal echter terecht tot de conclusie dat vermits verzoekers een geldige verblijfstitel beschikken in Polen en gelet op de vaststelling dat de bescherming die Polen aan verzoekers bieden voldoet aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, gegevens dewelke door verzoekers niet afdoende worden weerlegd, de door hen aangebrachte stukken inhoudelijk geen verband houden met een vrees ten opzichte van Polen. Deze stukken hebben immers enerzijds betrekking op de door hen beschreven asielmotieven die zich in Tsjetsjenië situeren waarvoor verzoekers aldus reeds bescherming genieten in Polen en anderzijds op hun identiteit en die van hun kinderen, dewelke hier niet betwist worden. Wat betreft het medisch attest wordt in de bestreden

beslissing in hoofde van verzoekster het volgende gesteld: "Afgezien van het feit dat de loutere vermelding dat u aan deze aandoeningen lijdt geen oorzakelijk verband kan aantonen tussen deze vaststelling en het door u aangehaalde asielrelaas, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, dat u voor deze problemen ook in Polen kan worden opgevolgd". Verzoekers betwisten noch ontkrachten voorgaande overwegingen zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers niet in staat om aan te tonen dat ze bij terugkeer naar hun eerste land van asiel, Polen, een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat ze aldaar een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364 van; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 februari 2015, voeren verzoekende partijen aan dat er in de bestreden beslissingen en informatie wel sprake is van een tolerated stay maar dat zich de vraag stelt wat dit eigenlijk betekent, aangezien de informatie enkel aangeeft dat dit iets onder de subsidiaire bescherming zou zijn. De verzoekende partijen wijzen er ook op dat deze tolerated stay mogelijks opgehouden heeft te bestaan en in de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd waarom de nieuwe elementen werden geweigerd.

Betreffende verzoekende partijen hun betoog dat hun "tolerated stay" mogelijks opgehouden heeft te bestaan, wijst de Raad erop dat blijkens de informatie vervat in het administratief dossier de verblijfsstatus "tolerated stay" in principe onbeperkt is in de tijd. Uit niets blijkt en verzoekende partijen tonen niet aan dat hun verblijfsstatus (tolerated stay) in Polen opgehouden zou hebben te bestaan.

Verzoekende partijen beperken zich voorts tot de vraagstelling wat de "tolerated stay", de verblijfsstatus die zij in Polen genieten, eigenlijk betekent, doch zij gaan met hun veeleer theoretisch betoog voorbij

aan en voeren geen concreet verweer tegen de grond in de beschikking waar wordt vastgesteld dat zij “geen andersluidende informatie bij” brengen “waaruit blijkt dat zij geen geldige verblijfsstatus (meer) genieten in Polen noch dat de bescherming die Polen aan verzoekers bieden niet aan de voorwaarden voor ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet voldoet. Verzoekers brengen voorts geen gegevens aan waaruit zou blijken dat hen de toegang tot Polen geweigerd zouden worden en tonen evenmin aan in hun eerste land van asiel, Polen, persoonlijke problemen te hebben gekend.” Artikel 48/5, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat er geen behoefte aan internationale bescherming is indien de asielzoekers reeds in een eerste land van asiel reële bescherming genieten, in casu Polen, tenzij zij elementen naar voor brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de reële bescherming die hen reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat zij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land worden toegelaten. Verzoekende partijen brengen geen dergelijke elementen aan.

Met betrekking tot verzoekende partijen hun betoog dat in de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd waarom de nieuwe elementen werden geweigerd, wijst de Raad op grond in de beschikking waar dienaangaande het volgende wordt vastgesteld: *“Dat de commissaris-generaal hun asielaanvraag in overweging heeft genomen in overeenstemming met artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, houdt, zoals verzoekers lijken te impliceren, geenszins in dat hun vluchtelingenstatus zal erkend worden en/of dat hen de subsidiaire beschermingsstatus toegekend zal worden, doch enkel dat de nieuwe elementen die door verzoekers zijn aangebracht, de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Na grondig onderzoek van alle gegevens vervat in het administratief dossier, kwam de commissaris-generaal echter terecht tot de conclusie dat vermits verzoekers een geldige verblijfstitel beschikken in Polen en gelet op de vaststelling dat de bescherming die Polen aan verzoekers bieden voldoet aan de voorwaarden voor ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, gegevens dewelke door verzoekers niet afdoende worden weerlegd, de door hen aangebrachte stukken inhoudelijk geen verband houden met een vrees ten opzichte van Polen. Deze stukken hebben immers enerzijds betrekking op de door hen beschreven asielmotieven die zich in Tsjetsjenië situeren waarvoor verzoekers aldus reeds bescherming genieten in Polen en anderzijds op hun identiteit en die van hun kinderen, dewelke hier niet betwist worden. Wat betreft het medisch attest wordt in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster het volgende gesteld: “Afgezien van het feit dat de loutere vermelding dat u aan deze aandoeningen lijdt geen oorzakelijk verband kan aantonen tussen deze vaststelling en het door u aangehaalde asielrelaas, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, dat u voor deze problemen ook in Polen kan worden opgevolgd”. Verzoekers betwisten noch ontkrachten voorgaande overwegingen zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Verzoekende partijen brengen geen concrete en valabele elementen bij die hieraan afbreuk doen. Ze ontkrachten, noch weerleggen de vaststelling dat de door hen aangebrachte documenten geen verband houden met een vrees ten aanzien van Polen, en dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling dat zij (voor hun problemen in de Russische Federatie) in Polen, hun eerste land van asiel, reële bescherming in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet genieten.*

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar hun eerste land van asiel, Polen.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS